

Ábyrgdarblaðsritari: Jan Müller
Fyrirskotsritari: Kristján Dahl
Ljósmyndari: Keldur Lindenskov

Bláaflak: Randi Jacobsen - Dagur
Joensen - Tórlinn Smíth -
Hilmar Jan Hansen -
Jónstútur Eldesgaard

Útgjafi: P/T Sosialurin
Uppseting: P/T Sosialurin
Prent: P/T Pressan 1991

Bústaður: Argjaveg 28
Argjum
Símanúmer: 11820

Postað: Føroyska 78
110 Tórshavn
Símanúmer: 14720

Gott nýggjár

OHUGNALIGA profetisk var hon, forsíðan á «Skekt 92», sum kom út undan jóli í fjør, har Palleba í «maneguni» stríðist við at sleppa sær av við fýsandi bumbuna, «árið 93», sum hann tók bókstaviliga er leinkjaður til - alt meðan áskoðararnir, lögtings- og landsstýrisfólkini kappast um at skræðna í látri.

SJÁLVANDI vónaði hvørki teknarin ella nakar annar, at hetta meinaleysa skekt skuldi gerast beiskur veruleiki í 93. Men bumban brast, bert nógv harðari enn nakar væntaði.

SAMFELAGID, vit kendu, fór upp í royk, eina ókenda og hættisliga ferð út millum stjørnur. Hvar ella nær vit lenda vita vit ikki. Bert at henda bumban er brostin við levint og gang.

UM ikki annað, so kann hetta - so sjálvklók vit hava verið um alt, eisini um framtíðina - kanska onkunsvegna verða okkum til fyrimuns. Í øllum forum

átti tað at havt lært okkum at skelkast nakað minni av líknandi upplivingum í trøngu tíðunum fyri framman.

ALT síðan hava vit havt úr at gjørt við at keglast um, hvør ið fýsandi tendraði, hvør ið blásti fyri at fáa tað at brenna skjótari, tó uttan at verða vorðin petti klókari í so máta. Men gallið er sloppið at runnið, hatríð mestsum til alt og øll av mongum rættuliga »sett í system« og nýggjar feudalar politiskar profetir borðreiddar av teimum, sum villastir vóru í dansinum um gullkálvin, men

sum avgjört ikki sluppu ringast burturur honum, tá ringurin slitnaði.

VIT hava meiri ljóslivandi enn nakratið áður fingið málað »svart upp á hvítt« hvørjar rukkurnar í føroyska samfelagnum og hvørji hini eru, sum fœdd eru at flóta omaná, hvussu so víkir og vendir.

ORDALAGID er helst ikki best hóskandi í sambandi við tann álvara, vit øll mugu bera við okkum inn í nýggja árið, men at vit nú eisini vita hvør, ið er hvør, tó uttan beinleidis beiskleika móttvegis ávísing persónum, kann eisini verða okkum til hjálpar frammyvir væl at merkja um vit hvør í sínum lagi fara inn í nýggja árið við vón um enn eitt skifti at megna at tola í so nógv, øllum at gagni.

VÓNANDI fara vit betri at duga at skilja ímillum, hvat ið er politiskt reyp og geip, illgrundað útspilling ella bert fagurlatið møn, ætlað til politiskan løtuvinning. Ongum av hesum hava vit brúk fyri. Bert sannleikanum

um støðuna og hygnastu og ærligastu metingunum um óvissu framtíðina.

VÓNINA um hana eigur ongin okkara at missa, men vikna kann hon, siggjast eingi tekin frægarar vegin, ikki bert vinnuliga og verðsliga, men eisini viðvikjandi tí álvara, teir virði, vit kunnu fáa burtur úr tí, kosnu politikara okkara nú fara at leggja fyri dagin um landsins bjarging.

HELDUR ikki trúnnu á hesar skulu vit partu missa. Um øll so halda, at teir hava uppborið at sleppa við aftur næsta túr, er annað mál. Men sum okkara lamlostada samfelag, so eru teir eisini okkara og tá samanum kemur eisini okkara ábyrgd.

OG uttan ábyrgdarkenslu út í smæstu samfelagslíð koma vit heldur ikki tvørar fótin í 94. Ábyrgd fyri tí stóra sum smáa og ikki minst fyri, at ikki meira verður hælð niður, har ringast er statt, m.a. menniskjaliga.

Nýggjárskvøða

Ver væl komið....!

Føroyingar hava Føroyar, men Føroyar hava ikki føroyingar.

Størsta vandamálið hjá føroyingum er ikki, at vit eru undir fremmandum harraveldi, men at vit liva í útlegd í egnum landi. Hetta er Alfa og Omega í øllum tí, sum fyriferst í Føroyum, bæði innvortis og útvortis. Restin eru avleiðingar.

Vit føroyingar eru so vanir at uppfata okkum sjálvar sum trælir, at vit hava gloymt tær óhugnaligu avleiðingar, ið standast av mistum stoltleika.

Eftir eru gráir menn við gráum meiningum. Dvørgar á heitjuðum. Á du, á du. Vit rópa um alsk til land og fólk, men tá á stendur kvika vit okkum at víkja fyri útthanum fyri okkum sjálvum.

Í roynd og veru burdu vit havt alt annað enn sjálvræðsluna sum okkara versta figginda. Men tað tykist sum um føroyski heimurin er syndaður sundur í politiska og andaliga sektarismu, har dirvi og sjálvsálit eru ljót orð, ið ikki hóska seg í einum landi, sum hevur mist virðingina fyri sær sjálv-

um.

Andaligir sektaristar rópa upp um synd og helheim og privata trúgv, ið onki hevur við medmenniskjast at gera. Sambært hesa lívsáskoðan er Várhara ikki nóg góður, tí at hann unnir øllum tað besta. Í staðin hava sektaristar uppfundið ein andaligan diktator, sum ræðist øll, ið dáma lívið. Henda áskoðanin roynir at pilka alt tað burtur úr medmenniskjanum, sum ber á brá av sjálvsáliti og kærleika til jørd og menniskja. Tað er ikki landið, ið hevur skuldina av slíkari talu, men tað er landið, sum bløðir fyri hesum himmalska møninum. Vit byggja onki land við at trúta niður í fólk, at sjálvsvirðingin og stoltleikin eru at meta við ringastu illbønirnar í máli okkara.

Tann politiska sektarisman er ikki petti mætari, men hevur nógv størri undirtøku millum fólk. Politiskir flokkar dúva uppá trælalyndið í Føroya fólk og billa fólk inn, at flokkarnir einsamallir kunnu lyfta landið úr sugguni. Tað er uppá tíðina, at po-

litikararnir siggja í eyguni, at ongin flokkur kann loysa landsins trupulleikar, men at tað einars er føroyingurin, sum kann megna hesa uppgávu. Um viljin er til staðar. Tað er tíverri øll grund til at ivast í hesum vilja, men tað er eisini øll grund til at skjóta vónina um viljan inn fyri hægri rætt, rætt føroyinga at lata stoltleikan koma fram um eyðmýkjina.

Sjálvstýrisrúðingur er burtur her á landi. Eftir eru bert partapolitisk brigs og grenj. Sambandsflokkurin reypar um samband hóast vit nú hava samband sum ongantið áður. Men sambandshugsjónin er meira eitt sálarligt fyrirbrigdi enn ein politisk áskoðan. Tí er tað so torført hjá øllum flokkum á Tingi at bróta burtur úr nýggjum, tí at nalvastrongurin til Danmarkar er so elligamal, at allir flokkar í dag liggja í danskari kuvøsu. Sálarfrøðingurin Sigmund Freud tosar um »tað ótilvitaða«, tað ókenda, sum rørist í sálini. Føroyingurin er ótilvitað ongantið komin heim til Føroya. Vit vita ikki av at vit eru flótta-fólk í egnum landi og finna okkum tiskil í at verða viðfærin sum ólukkudýr, tí at soleiðis fara vit við okkum sjálvum.

Sjálvræðslan er ein kronisk fólkasjúka her á landi, sum hevur skrætt búskaparligt og andaligt vit og skil úr føroysku fólkasálini. Eftir eru bert krúpani him í partapolitiskum hami, sum opinbart hava gloymt, at tey eru sett at tæna landinum og ikki øvugt. Víðagitnu avtalurnar um bankarnar og krúpanin fyri Christiansborg avdúka okkara keðiliga evni at bukka og niga meira fyri okkum sjálvum enn fyri útlendingum. At siga nakað annað eru undanfærslur og ábyrgdarloysi.

Tíðin er komin at siga »nóg mikið er nóg mikið«. Eg fari at bjóða nýggja árinum vælkomnum á føroyska gátt, viðvón um at mammurumpumentanin fær stoltari avbjóðing, bæði millum okkum útisetar í útlondum og útisetarnar heima hjá okkum sjálvum.

Ólavur Rasmussen